

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - FJERDE MOSEBOG

132 Fjerde Mosebog 1:1-37

Hold mandtal over hele israeliternes menighed

Denne folketælling var efter fædrenehuse. Et overhoved fra hver stamme hjalp til for at sikre, at ingen fremmed kom med, og at ingen født ind i familien blev overset, idet navn efter navn blev noteret. Det var en vigtig opgave, og overhovedernes navne er bevaret for os. Formålet med folketællingen var at udskille ikke-israelitter, for "en stor og broget flok" var fulgt med fra Egypten (2 Mos 12:38); dernæst at gøre Israel til en samlet enhed. De havde forladt Egypten som en skare trælle, der pludselig havde fået deres frihed, og de måtte blive forvandlet til en samlet hær, der under disciplin blev til en slagkraftig enhed, der kunne indtage det forjættede land.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:3,16.

133 Fjerde Mosebog 1:38-54

Levitterne skal lejre sig rundt om Vidnesbyrdets bolig

Levitterne blev ikke talt med, fordi de ikke skulle bære våben og kæmpe i Israels hær. Deres opgave var at have tilsyn med vidnesbyrdets bolig (tabernaklet). Det var et stort ansvar, en hellig pligt, som de havde fået betroet, fordi de havde stået prøve efter Israels synd med guldkalven (Anden Mos. 32:26-29). Ingen anden måtte røre de hellige ting; de stod under levitternes varetægt både på rejse og i lejren. Guds helligdom var således centrum i deres liv og tjeneste. Under den nye pagt er den nære adgang til Gud ikke forbeholdt nogle få udvalgte. Vi har alle lige adgang til Guds trone, dersom vi er født på ny ved tro på Jesus Kristus, men vi har forskellige opgaver. For os alle burde Herren dog være centrum i vort liv.

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 1:9.

134 Fjerde Mosebog 2

Levitternes lejr er i midten af lejrene

Åbenbaringsteltet var helt i centrum, for levitterne lejrede sig rundt om det. Der skulle herske fuldkommen orden i Israels lejr, både når de opholdt sig et sted, og når de var på vej. Herren bestemte de forskellige stammers placering. Juda førte an med den største lejr på ialt 186.400 mand, og når vi husker, at hans navn betyder taksigelse eller lovprisning (Første Mos. 29:35), er det ikke uden betydning! Midt imellem de fire lejre var Åbenbaringsteltet omgivet af de vogtende levitter. Det var godt beskyttet på rejsen af de hærafdelinger, der gik foran og bagved. Det var også det åndelige midtpunkt i Israel og tegnet på, at Herren var midt iblandt dem.

HUSKEVERS: Esajas 12:6.

135 Fjerde Mosebog 3:1-26

Levitterne skal tilhøre mig

Da Herren dræbte alle Egyptens førstefødte, skånedes han Israels førstefødte p.g.a. lammets blod på dørstolperne (Anden Mos. 12:7,13), og derfor tilhørte de ham på en ganske speciel måde. Nu bestemmer Herren, at levitterne skal erstatte de førstefødte og blive hans særlige ejendom. Han giver dem til præsterne (Aron og hans sønner), så de kan gå dem til hånd med arbejdet ved Herrens bolig. Initiativet er hos Herren og ikke hos levitterne. Mon Jesus har dette forhold i sinde, når han i sin ypperstepræstelige bøn taler om, at Faderen har *givet* ham disciplene. Vi er *givet* ham til tjeneste.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 17:6,18.

136 Fjerde Mosebog 3:27-51

Moses tog frikøbspengene for dem, der oversteg antallet Frikøbs- (løse-) pengene her har ikke noget at gøre med synd. Det er en betaling til dækning af fritagelse fra tjeneste ved tabernaklet. Levitterne erstattede de fleste førstefødte, og de overskydende måtte betale 5 sekel hver. Det var ikke en frivillig betaling, ligesom levitterne ikke frivilligt gav sig til Herrens tjeneste. Herren havde ret til dem, de var hans, og han bestemte over dem; men samtidig var det et privilegium at blive udtaget til tjeneste. Det samme gælder for os alle, der tjener Herren. Paulus vidste, at Herren havde bestemt hans tjeneste.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 9:16.

137 Fjerde Mosebog 4:1-20

Så de kan bevare livet og ikke dø

De opgaver, de tre grene af levitternes familier fik overdraget (skildret kort i kap. 3) uddybes i detaljer her. *Kehatitterne* skulle bære de højhellige ting i åbenbaringsteltet, men da de ikke var præster, måtte de ikke se dem. Præsterne dækkede dem til først. Advarslerne om døden må have fået kehatitterne til at bæve, når de nærmede sig de hellige ting, og nøje følge præsternes anvisninger. De må have følt sig så nær Gud, og dog helt afskåret fra ham! Så meget betyder Jesu blod, at vi med frimodighed får lov at træde helt frem for Gud i Jesu navn. Lad os da ikke gøre det som en selvfølge, men i dyb taknemmelighed og anerkendelse af, hvor stort et under det er.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 3:12

138 Fjerde Mosebog 4:21-49

De blev mønstret, sådan som Herren havde befalet Moses

Gershonitterne skulle bære tæpperne og omhænget, alle de bløde ting, medens meraritterne havde ansvar for tabernaklets skelet. Alt var bestemt og ordnet, hver enkelt fik tildelt sit ansvar og arbejdede under tilsyn af præsterne. Menigheden sammenlignes med et legeme eller en bygning med Kristus som hoved. De forskellige lemmer må holde sig til deres egen funktion, ellers bliver legemet sygt; hvis stenene i bygningen ikke bliver, hvor de er sat, ødelægges bygningen. Lad os huske på, at vi ikke er uafhængige enkeltpersoner, men en del af menigheden, hver især sat til at fungere til bedste for alle.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 12:18.

139 Fjerde Mosebog 5

Så de ikke gør lejren uren hos dem, jeg bor iblandt

Alt urent skulle fjernes fra lejren, fordi Herren boede der midt iblandt sit folk. Hvor meget mere må vi ikke være på vagt over urenhed i vort legeme og sind, når Helligånden bor i os! Ved at synde mod en anden, forbryder vi os mod Herren. Derfor er det ikke nok at yde den forurettede erstatning; forholdet til Herren må også bringes i orden (6-8). Loven om mistanke for utugt viser, at utroskab i ægteskabet er en alvorlig synd i Guds øjne. I et harmonisk ægteskab kunne en sådan mistanke ikke opstå med de ydmygende konsekvenser også for en uskyldig kvinde, selv om hun ikke rammes af forbandelsen. Det gælder om at værne om ægteskabets kærlighedsbånd.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 3:16-17.

140 Fjerde Mosebog 6

Herren velsigne dig og bevare dig

Nasiræerne tilhørte Guds folk i forvejen, men de ønskede at overgive sig til Herren på en særlig måde - vie sig til ham fuldt og helt. Det burde være naturligt for alle kristne at være "nasiræere" i denne forstand; men hvor mange af os holder igen og giver kun Gud et minimum i stedet for et maksimum? Nasiræeren indviede sig frivilligt, men havde han gjort det, var han bundet af sit løfte. Formuleringen af velsignelsen i 24-27 understreger, at det er Herrens nærhed og Herrens gunst, der bringer velsignelse. I Kristus Jesus alene findes den sande velsignelse, for ved ham kan vi komme Gud nær.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 1:3

141 Fjerde Mosebog 7:1-47

Tag imod disse ting fra dem, for de skal bruges

Havde lederne lagt mærke til, at der ville blive brug for vogne til at flytte tabernaklet, og netop derfor bragte disse ting? Det kunne se ud til det. De havde ikke selv lov til at gøre dette arbejde, men de bragte deres bidrag til Moses, så han kunne uddele vognene til dem, der havde fået det privilegium og ansvar. Levitterne fik tildelt vognene efter behov; de skulle bruges og ikke udstilles som i et museum til ros for gaverne. Gaverne til Guds rige skal ikke nødvendigvis være anonyme - det var de ikke her - og hovedsagen er, at der gives, hvad der er brug for, og at alt bruges til Herrens ære.

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 2:21

142 Fjerde Mosebog 7:48-89

Det var gaverne fra Israels høvdinge til alterets indvielse

Gentagelsen af listen over gaverne hver eneste dag understreger højtideligheden ved alterets indvielse. Det var ikke noget, man hastede sig igennem. Vægten og indholdet af de forskellige ting er omhyggeligt noteret. Øversterne forsøgte ikke at overgå hinanden eller at slippe billigere; deres gaver var nøjagtig ens, som om der var regnet ud, hvad der var brug for, og så kom de med hver sin andel. Læg også mærke til, hvor mange dyr, der måtte ofres dag efter dag for at indvie alteret: 3 stk. til brændoffer, 1 stk. til syndoffer, og ikke færre end 17 stk. til måltidsoffer (også kaldet takoffer); det viser, at det var festlige dage.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 2:3-4

143 Fjerde Mosebog 8

Levitterne rensede sig for synd og vaskede deres tøj

Lamperne skulle sættes på lysestagen således, at de gav mest muligt lys. Det minder om Jesu ord, at vort lys i form af gode gerninger skal skinne for menneskene, så de priser Gud (Matt. 5:16). Levitterne måtte igennem en grundig renselsesproces med både vand og blod, før de var skikket til tjeneste i Guds hus. Vi skal ikke tage det som en selvfølge, at vi kan bruges i Herrens tjeneste, men spørge os selv: er vi rene nok? Selvfølgelig skal vi ikke være opslugt af selvansagelse, men den er alligevel gavnlige ind imellem. Vi må til stadighed lade Ordet gøre sin rensende gerning i os og takke Gud, at Jesu blod fortsætter med at rense os fra al synd.

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 3:16-17.

144 Fjerde Mosebog 9

På Herrens befaling brød de op

Et år var gået siden den første påske, udgangen fra Egypten, som kunne betegnes som nationens fødselsdag, og den blev fejret. Moses var folkets leder, men han lod sig lede af Herren. Han forsøgte ikke selv at løse problemet med dem, der ikke kunne fejre påsken i rette tid, men bad dem vente, indtil han fik Herrens befaling om det. Sky-støtten gjorde det også klart, at det var Herren, der bestemte rejsens gang. Det siges gentagne gange fra vers 17-23, at de rettede sig efter skyen over boligen. Når som helst den flyttede sig, brød de op og rejste efter den. Måske ønsker vi, at vi havde noget så konkret som en synlig sky at se på; men vi har noget langt bedre: Guds Ånd i vort indre.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:5

145 Fjerde Mosebog 10

Herrens pagts ark brød op og gik foran dem

Det må have været en spændende begivenhed, da skyen løftede sig fra Vidnesbyrdets bolig som tegn på opbrud. Israel havde været ved Sinaj næsten et år; opholdet havde været nødvendigt for at modtage loven, få Herrens bolig lavet, o.s.v. Nu blev der blæst alarm med de to sølvtrumpeter, og Judas lejr brød op. De andre fulgte efter i fuldkommen orden, efterhånden som trompeterne kaldte dem frem. Man kan spørge, om Moses havde brug for sin svigerfars kendskab til ørkenen, når han havde Herren; mon ikke det netop er en bekræftelse på, at Herrens lederskab ikke er noget mekanisk, der klarer alle detaljer uden om os. Vi skal bruge vore muligheder for at finde vej, men altid underordnet Herrens vilje.

HUSKEVERS: Salme 32:8.

146 Fjerde Mosebog 11

Vi har mistet appetitten, for vi ser ikke andet end manna.

Det er en skurrende modsætning til det herlige opbrud, at folket tilsyneladende ret snart begyndte at knurre. De var utilfredse med forholdene. De blev smittet af den flok ikke-israelitter, der var fulgt med dem, og begyndte at sammenligne den dejlige mad, de mente, de fik i Egypten, med mannaen, som de spiste nu. Det var sikkert en afspejling af deres forhold til Herren, at mannaen, han dagligt gav dem, var blevet kedelig. Hvor forfærdeligt, hvis vi finder Bibelen, Guds Ord, kedelig, for i den møder vi det levende brød fra Himmelen - der findes intet bedre. Moses følte sig helt knust af det utilfredse folk, og Herren forstod ham og gav ham hjælpere.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 6:51

47 Fjerde Mosebog 12

"Har Herren kun talt til Moses?" ... Det hørte Herren

Var det svært for Mirjam, at "lillebror" Moses var blevet så stor? Men han var ikke stor på det - Herren havde gjort ham til det, han var, og bevarede ham sagtmodig. Da hun og Aron kritiserede ham og påstod, at de kendte Herren lige så godt som han, står der: "Det hørte Herren". Lad os huske det, når vi får lyst til at kritisere og nedsable en Herrens tjener for derigennem at ophøje os selv. Den ånd er ikke fra Gud. Tværtimod virker Kristi Ånd, at vi agter hinanden højere end os selv. Herren ikke blot vedkendte sig Moses, men understregede, hvor intimt hans forhold til Gud var - det var "ansigt til ansigt". Moses gik i forbøn for Mirjam; han gengældte ondt med godt! **HUSKEVERS:**

Filipperbrevet 2:3-4

148 Fjerde Mosebog 13

Vi kan ikke drage op mod det folk, for de er stærkere

Spejderne fandt landet fuldt ud så frodigt og godt, som Herren havde sagt, men det var beboet af andre folk, som de mente var for stærke til, at Israel kunne besejre dem. Det slog dem helt ud. Kaleb havde set det samme, men drog den modsatte konklusion; han opfordrede til at drage op og erobre landet; det kunne de "sagtens!" Hans frimodighed var ikke overmod, men tro på Herren; de andres tøven var ikke beskedenhed, men vantro. Herren havde ikke bragt dem ud af Egypten for at narre dem med løftet om et frodigt land, de ikke kunne erobre. Det værk, han har begyndt i os, er han fuldt ud i stand til at fuldende (Fil. 1:6).

HUSKEVERS: 1. Thessalonikebrev 5:24

149 Fjerde Mosebog 14:1-19

Gør ikke oprør mod Herren

Israels menighed lyttede mere til de 10 spejders rapport end til Josva og Kaleb, der havde tillid til Herren. Derfor mistede de modet og ønskede at vende tilbage til Egypten, da vejen frem syntes dem for svær. De havde ondt af sig selv, men Herren blev vred; deres mismod udsprang af vantro på trods af alt, hvad han havde gjort for dem. Han ville udrydde dem og gøre Moses til et stort folk i deres sted. Moses viser sand storhed i sin inderlige forbøn for dem; han tager sit udgangspunkt i Herrens åbenbaring af sig selv (Anden Mos. 34:6-7). Det er nemt at fordømme israelitterne, men lad os vogte os selv fra at lukke mismod ind; Herren formår at lede os fremad.

HUSKEVERS: Markus 9:23-24

150 Fjerde Mosebog 14:20-45

I morgen skal I bryde op og begive jer ind i ørkenen
"På din bøn vil jeg tilgive dem", sagde Herren til Moses, men alligevel fik deres vantro knurren alvorlige konsekvenser. Nationen som sådan blev reddet, men indtagelsen af landet blev forsinket i 40 år, mens den vantro generation omkom i ørkenen. De ville opleve, hvad de knurrende havde sagt ville ske! Da det gik op for dem, hvad de havde mistet, vendte de om og drog imod fjenden, men det skete i ulydighed og afslørede, at de stolede på sig selv og ikke på Herren. Deres hjertes indstilling var ikke forandret (se Hebr. 3:18-19).

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 3:13-14

151 Fjerde Mosebog 15

De får tilgivelse; det var jo uforsættligt

Efter tragedien i sidste kapitel, er Herrens første ord en opmuntring: "Når I kommer ind i det land ...". Fremtiden er i Herrens hænder, og han har ikke opgivet at bringe sit folk ind i landet. Syndofferet var for *uforsættlige* synder. 7 gange bruges dette ord fra 22-29. Ved at bringe et syndoffer erkendte den skyldige sin synd, og søgte og fik tilgivelse, for "det var jo uforsættligt". Man kunne ikke synde med vilje og trøste sig med, at man bagefter kunne bringe et syndoffer og få tilgivelse. Det var at lade hånt om Herrens ord. Manden, der sankede brænde på sabbatten, er et afskrækkende eksempel. Hebr. 10:26-29 taler alvorligt til os, som lever under den nye pagt.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 10:35-36.

152 Fjerde Mosebog 16:1 - 17:5

Den, Herren så udvælger, er den hellige

Oprørerne beskyldte Moses og Aron for at ophøje sig selv, og de gjorde krav på at være lige så hellige. Kora var levit, men den ære var ham ikke nok - han begærede præsteværdigheden. Hvor misundelse får fodfæste, bliver vi aldrig tilfredse, for der er altid nogle, der har det bedre end os, synes vi da! Oprørerne tænkte ikke på, hvor byrdefuldt et ansvar Moses havde. Moses havde måttet bøje sig for Herrens udvælgelse (Anden Mos. 3 og 4); ved at gøre oprør imod ham, gjorde de oprør imod Herren. De havde udvalgt sig selv, og Herren forkastede dem.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 10:18.

153 Fjerde Mosebog 17:6-28

Gå så hurtigt hen til menigheden og skaf dem soning

Moses og Aron viser sig som Herrens sande udvalgte, idet de skynder sig at skaffe det knurrende folk soning. Ypperstepræsten Aron står mellem døde og levende med den duftende røgelse, et levende billede på vor Herre Jesus Kristus, som har sonet vor synd, og som går i forbøn for os. Arons blomstrende stav bekræftede, at han var Guds udvalgte. Vers 27-28 (gl.o.12-13) viser, at det var ved at gå op for israelitterne, at Herren var utilnærmelig for en lægmand, og de led sikkert også under dødsdommen som følge af op-røret under spejderne (kap. 14). Men Arons blomstrende stav burde have opmuntret dem: han havde lov, ja pligt, til at komme Herren nær til bedste for dem.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:1-2

154 Fjerde Mosebog 18

Jeg giver jer præstetjeneste som gave

Kapitlet taler om pligter og rettigheder, men de omtales allesammen som gaver, se vers 6,7,8 o.s.v. Arons præstetjeneste med alle dens pligter og opgaver var en gave til ham fra Herren. Levitterne var også givet ham af Herren, for uden deres hjælp ville han ikke kunne overkomme hele arbejdet. Den del af israelitternes ofre og gaver, som præsterne og levitterne fik, var givet dem af Herren. De fik dem ikke som løn, de havde krav på, men som gaver. Herren skyldte dem ingenting, men han drog omsorg for dem. Ligeså er alt, hvad vi får fra Gud, en gave. Pinsedag mindes vi specielt Herrens gave til menigheden, Helligånden, som sætter os i stand til at tjene Gud.

HUSKEVERS: Apostlenes gerninger 2:38-39.

155 Fjerde Mosebog 19

Han skal rense sig for synd med asken

Forberedelsen af renselsesvandet fra asken af et syndoffer, en lydefri rød ko, understregede, hvor smitsom urenhed var. Præsten blev uren ved sin medvirken (7), ligeså manden, der brændte koen (8), og han, der opsamlede asken (10). Men renselsesvandet var "rent", og det skulle bruges for at rense fra urenhed i forbindelse med dødsfald. Enhver kontakt med døden forårsagede besmittelse; den, der således var blevet uren, måtte stænkes med renselsesvandet den 3 og 7. dag, så blev han ren. Vi kan nemt blive besmittet her i verden uden at begå bevidst synd og behøver renselse til stadighed. Lad os takke Herren for Kristi fuldkomne offer, der formår at give os en ren samvittighed.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 9:13-14

156 Fjerde Mosebog 20

Du skal få vand ud af klippen til dem

Næsten 40 år er forbigået i tavshed; det er den ny generation, der nu kives med Moses og holder ham ansvarlig for alle deres trængsler i ørkenen. Det er ikke underligt, at Moses bliver oprørt og lader sin vrede komme til udtryk ved klippen. Men Gud havde villet give dem vand uden bebrejdelse (8). Som Guds repræsentant havde han det store ansvar at afspejle Guds sind over for folket. Da han vrissede ad dem, gav han et forkert indtryk af Gud, og det var det, der var hans store fejl, og som bedrøvede Gud (se Sl.106:32-33). Det var første gang, men det kostede ham landet. Hans fejltrin fik så overvældende konsekvenser, fordi hans privilegium som Guds ven var så stort.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:30.

157 Fjerde Mosebog 21

Undervejs mistede folket tålmodigheden og talte mod Gud

Israel var åbenbart slået ind på en omvej for at undgå Edoms land. Det var en skuffelse at skulle gå de ekstra kilometer, nu de endelig nærmede sig Kana'ans land, og de blev utålmodige. Vi betragter måske ikke utålmodigheden for en stor synd, men den gjorde israelitterne utilfredse og knurrende, så de foragtede det brød, Herren havde givet dem. Utålmodigheden kvæler taknemmelighed. Den bragte dødbringende gift-slanger over Israel. Da de nåede rundt om Edom, ønskede de at gå fredeligt igennem amoritternes land, men fik ikke lov til det. Herren ville dog ikke tillade amoritterne at spærre vejen til det forjættede land, og de blev slået i kampen.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 3:14-15

158 Fjerde Mosebog 22:1-21

Du må ikke forbande folket, for det er velsignet

Bileam havde ry for sin magt til at velsigne eller forbande, og Balak ønskede en effektiv forbandelse udtalt over Israel, så han kunne slå dem. Men Gud forbød ham at forbande sit folk, "for det er velsignet". Anden gang Balak sendte bud til Bileam, søgte han igen at få lov til at imødekomme Balaks ønske. Han er en mærkelig skikkelse, og Judas` Brev 11 gør det klart, at det var ønsket om jordisk berigelse, der beherskede ham. Havde han haft virkeligt samfund med Herren, som man kunne forvente af en profet, havde han været helt klar over, at det var oprør imod Gud at forsøge at forbande et folk, som Herren havde erklæret for velsignet.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:31

159 Fjerde Mosebog 22:22-41

Jeg har stillet mig i vejen for dig

Bileam havde fået tilladelse til at rejse, men det er tydeligt fra fortsættelsen, at det var en tilladelse, han havde tigget sig til, for Herren siger klart: "Din rejse er overilet og imod min vilje" (se Anden Peter 2:15-16). Det var utvivlsomt Bileams hensigt at behage Balak ved at forbande Israel, for det var Balaks belønning, han higede efter. Derfor var han kommet bort fra Herrens vilje. Hans oplevelse på vejen skulle have overbevist ham om, at det var farligt at gå imod Herrens vilje, og at Herren med magt kunne forhindre ham i at forbande Israel. Lad os ikke bede Herren om lov til at gå vor egen vej, men om klarhed over hans vej.

HUSKEVERS: Salme 119:35-36.

160 Fjerde Mosebog 23

Spådomskunst udretter intet mod Jakob

Man kan fornemme Bileams strid for at forbande Israel, men det nytter ikke noget. Her er et eksempel, hvor en profet bliver tvunget til at udtale ord imod sin vilje. Hvor ville han gerne have forbandet Israel, men han kunne simpelthen ikke, han *måtte* velsigne! Han erfarede, at trolddom var magtesløs imod et folk, som Herren velsignede. Det er et underligt spil, Bileam spiller. "Jeg vil gøre alt, hvad Herren siger", sagde han til Balak, men han kunne have tilføjet: "Jeg gør alt, hvad jeg kan, for *ikke* at gøre det; lad os forsøge endnu engang, om det kan lykkes!" Israel behøver ikke at frygte den ondes forbandelse, så længe Gud velsigner dem.

HUSKEVERS: 5 Mosebog 23:5-6.

161 Fjerde Mosebog 24

En stjerne træder frem fra Jakob

Var Bileams ændrede fremgangsmåde i vers 1 et forsøg på at undslippe Herren? Det lykkedes i hvert fald ikke, for Guds Ånd kom over ham, og han gav en beskrivelse af Israel under Guds velsignelse, som kun kunne ses med troens øjne. Oven i købet udtalte han en velsignelse over dem, der velsignede Israel, og en forbandelse over dem, der forbandede det (9), en forbandelse, som kom til at ramme ham selv (se 4Mos. 31:8). Guds suverænitet viser sig stærkt i denne usympatiske profet, for det er fra hans mund, vi får endnu en profeti om den kommende Konge, Jakobs stjerne, Israels herskespir (vi har haft: 1. Mos. 3:15 og 49:10). Selv en Bileam må tjene Gud.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 2:2,6.

162 Fjerde Mosebog 25

Jeg skænker ham min fredspagt

Denne tragedie var Bileams værk (se 4Mos. 31:16); det lykkedes ham trods alt at skade Israel, men det var aldrig sket uden Israels medvirken. Herren havde vendt Bileams forbandelse til velsignelse; fjenden kunne intet udrette imod dem, indtil de selv åbnede deres hjerter for syndens lyst (vist så klart i Bunyans mesterværk: "Den hellige Krig"). Pinehas viste forståelse for øjeblikkets alvor og det drastiske skridt mod den udfordrende israelitiske mand, der var nødvendigt. Hans prompte handling reddede folket fra Herrens tilintetgørende vrede og vandt ham "fredspagten", dvs. præsteskabet. Han kunne formidle den, fordi han havde forstået at dømmes synd.

HUSKEVERS: Esajas 53:5

163 Fjerde Mosebog 26:1-34

Jorden åbnede sit gab og slugte dem

Der var nogle familier, der ikke kom med i denne folketælling; Datan og Abiram havde gjort oprør imod Moses (kap. 16). "Vi kommer ikke!" havde de sagt, da Moses sendte bud efter dem. De ville ikke bøje sig under hans lederskab. Så kom Moses ud til dem i stedet for; men det var for at udtale Herrens dom, og de og alt deres blev opslugt af jorden. De fandtes ikke mere iblandt Guds folk; først *ville* de ikke, nu kunne de ikke, og de havde mistet deres plads for bestandig. Den eneste plads, de havde i folkeregistret var en notits om deres oprør og udryddelse. Lad os vogte os for en oprørske ånd, den er ikke til at spøge med (Første Samuel 15:23).

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 5:5

164 Fjerde Mosebog 26:35-65

Der var ikke andre tilbage af dem end Kaleb ... og Josva

En hel generation var gået til grunde i de 40 år, ørkenvandringen havde varet. De ville ikke gå ind i landet, da de nåede dertil, men lukkede frygt og vantro ind. Det gik dem, som de frygtede, og de omkom i ørkenen. Men der var to undtagelser: Josva og Kaleb. Gud synes altid at have sine "undtagelser", som han kan gå videre med, og med hvem han kan gennemføre sin vilje. Hvor tit tales der ikke om en "rest", som er anderledes end de andre, der gik til grunde i vantro; "undtagelserne", "de få", der ikke gik med i det almindelige frafald, men fortsat troede på Gud og viste det i deres liv. Lad os bede om nåde til at være iblandt dem, selv om mange falder fra!

HUSKEVERS. Åbenbaringen 3:4-5

165 Fjerde Mosebog 27

Måtte Herren ... indsætte en mand over menigheden

Moses' død nærmer sig. Han vil ikke få lov til at gå ind i landet, men kun se ud over det, og der lægges ikke skjul på, at det er en straf (14). Er det ikke stort, at Moses ikke fortaber sig i denne for ham menneskeligt set katastrofe; han er hverken bitter på Gud eller knust under selvbeprejdelse. Han er løst fra sin egen skæbne og optaget af Guds folk - hvem skal erstatte ham, så de ikke efterlades uden en leder? Herren udpeger Josva, som har vist sig tro gennem de mange år i ørkenen; men han kan ikke være som Moses. Moses har kendt Gud ansigt til ansigt; Josva behøver ypperstepræsten Eleazars hjælp til at finde Herrens vilje. Er vi kun optaget af vor egen frelse, eller ligger menighedens vel på vort hjerte?

HUSKEVERS: Romerbrevet 15:2

166 Fjerde Mosebog 28

To årgamle, lydefri lam om dagen som dagligt brændoffer

Hver eneste dag skulle israelitterne ofre 2 lam til Herren, et om morgenen og et om aftenen. Hver sabbat skulle de foruden ofre 2 andre lam; hver den første var der flere ofre (11,15), allesammen foruden det sædvanlige dagoffer. Festerne ved påsken (16-25) og førstegrøden (26-31) havde også deres specielle ekstra ofre. Deres tilværelse var gennemsyret af ofre, både til hverdag og fest. Alle disse ofre peger frem mod Jesu Kristi offer én gang for alle. Derfor skal vi ikke bringe sådanne ofre, men Gud må have sin del hos os både til hverdag og fest, både morgen og aften. Da takker vi ham for Jesu Kristi offer, overgiver os på ny til ham og beder om nåde og tilgivelse, så vi må blive bevaret i samfund med ham.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 13:15-16.

167 Fjerde Mosebog 29

I må ikke udføre noget arbejde

Fælles for alle fester var, at intet arbejde måtte udføres; alle andre pligter lagdes til side, alle samlede sig om Herren. "Festen" den 10. var i virkeligheden en faste; det var forsoningsdagen, hvor ypperstepræsten denne ene gang om året gik ind bag forhænget og stænkede offerblod på sonedækket oven på arken (se 3 Mos 16). Intet arbejde kunne skaffe denne forsoning, kun dyrets blod! Løvhyttefesten mindede om Israels vandring fra Egypten til Kana'an. Det skyldtes Gud alene, at Israel ikke gik til grunde under denne vandring; det var hans værk. Israels historie er et billede på den kristnes historie - lad os ikke forsøge at gøre et arbejde, som Gud har gjort for os ved Jesu død.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 4:10.

168 Fjerde Mosebog 30

Han må ikke bryde sit ord

Et løfte var givet frivilligt; men var det aflagt, var det bindende, også efter at øjeblikkets begejstring eller pres var forsvundet. En kvinde kunne også aflægge et løfte, men på grund af mandens førende stilling i huset, havde han dog mulighed for med det samme at erklære det for ugyldigt, uden at det fik følger for hende. Det kan være, hun undertiden kunne være taknemmelig for denne frigørelse fra et for rask aflagt løfte! Var der det rette kærlighedsforhold mellem mand og kvinde, skabte begrænsningen i hendes ansvar intet problem. Sådan var det israelittiske samfund. Når Jesus tager spørgsmålet om eder op, gør han gældende, at et blot og bart ord burde være helt pålideligt, uden at der føjes eder til.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 5:37.

169 Fjerde Mosebog 31:1-24

Skaf israelitterne havn over midjanitterne

Bileam fik ikke lov til at forbande Israel, men han fandt en udvej til at volde dem stor skade ved at friste dem til at bryde deres Guds lov. Hans råd til Midjan lykkedes, og Israels troløshed bragte Herrens vrede over dem. Det er baggrunden for denne hævnaktion. Midjanitternes tilstedeværelse var en trussel mod Israels identitet som Guds folk. Her var det ikke muligt at slutte fred, og på Herrens befaling drog israelitterne ud til kamp. De sejrede, men de havde svært ved at gennemføre aktionen drastisk nok (14-17). Det er vigtigt at fastholde, at dette ikke var nogen personlig hævnaktion, men Herrens dom over midjanitterne. For israelitterne var det en kamp mod dem, der havde fristet dem til utugt.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:11

170 Fjerde Mosebog 31:25-54

Vi har holdt mandtal, og der mangler ingen

Det officielle bytte fra midjanitterne blev fordelt efter Herrens ord, så alle fik andel deri. Præsterne modtog afgiften fra den halvdel, soldaterne beholdt, mens afgiften fra folkets halvdel tilfaldt levitterne. Da hærførerne opdagede, at de ikke havde mistet en eneste soldat i kampen, kom de med det private bytte, de hver for sig havde tilegnet sig. De indså, at de havde været under Herrens beskyttelse og bragte ham denne gave som en erkendelse af, at æren tilhørte ham. I den åndelige kamp må vi tage den rustning på, som Gud har givet (Efes 6). Det er kun i kraft af ham, at vi kan sejre. Derfor tilhører al æren ham.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 15:57-58.

171 Fjerde Mosebog 32

Lad dine tjenerne få dette land til ejendom

Rubenitterne og gaditterne fik lyst til at slå sig ned i det erobrede land, fordi det egnede sig til deres store hjerde. Det har måske i første instans ikke været deres mening at rejse videre; men de indså, at det var rimeligt, at de hjalp resten af folket til at indtage landet på den anden side Jordan, og de lovede at gøre det; men de holdt fast ved landet øst for Jordan som deres arvelod. Det var prisværdigt, at de gik med; men det er et spørgsmål, om de ikke havde gjort bedre i at tage deres familier og ejendele med og se frem til at arve blandt de andre stammer i Kana'ans land. I hvert fald må vi i åndelig henseende ikke slå os ned på halvvejen, men med Paulus til stadighed jage mod målet.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 3:13-14

172 Fjerde Mosebog 33:1-37

De brød op fra ... og slog lejri i ...

Listen over Israels lejrladser er som et lille overblik over deres erfaringer og ligner rejsen gennem livet. Der var det spændende opbrud fra Ramses, den endelige frigørelse fra trældomsårene; angsten ved Piha-Kiroth; knurren ved Mara; vederkvælgelsen ved Elim; kampen ved Refidim o.s.v. Ind imellem disse kendte navne er der de mange ukendte, der ikke gav anledning til nogen beretning. I vort liv kan disse sammenlignes med de mange, mange "hverdage", hvor der ikke sker noget opsigtsvækkende, men som er en væsentlig del af livet. Vi må vandre støt fremad også i hverdagen for at nå målet, og ikke stagnere undervejs.

HUSKEVERS: Lukasevangeliet 16:10.

173 Fjerde Mosebog 33:38-56

I skal erobre landet og bosætte jer i det

Vi er nået til ørkenvandringens sidste år. Aron er død, og folket flytter fra lejrlad til lejrlad stadig nærmere landet; de endeløse cirkler i ørkenen er forbi, målet står atter klart foran. Lejren på Moabs sletter var den sidste, før indvandringen til Kana'an, og Moses indskærper på Herrens bud israelitterne deres opgave i Kana'an. Det er total udryddelse, så de fordærvede beboere med deres korrupte religioner ikke får mulighed for at besmitte israelitterne. Herren har ventet længe, lige fra Abrahams tid; nu er målet for amoritternes synd fuldt, og dommen må falde (Første Mosebog 15:16).

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 1:12-13

174 Fjerde Mosebog 34

Kana'ans land i hele dets udstrækning

Landets grænser fastsættes, før israelitterne har erobret noget af det, og fordeling mellem stammerne planlægges i tro. Vestgrænsen er den nemmeste at følge - det var Middelhavet; østgrænsen var: Salt-havet, Jordanfloden o.s.v. (se et bibel-atlas). De erobrede aldrig det hele; selv under David og Salomo, hvor riget var størst, holdt filistrene fast ved deres kyst-område, ligesom Tyrus og Sidon gjorde længere mod nord. Grænserne er gentaget så sent som hos Ezekiel (47:15-20); Herren står stadig ved dem. Det er spændende at følge Israels grænser i vore dage på baggrund af denne beskrivelse. Der er stadig strid om dem. Men vort "Kana'an" er Kristus!

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 2:9-10.

175 Fjerde Mosebog 35

Drabsmanden skal nemlig blive i sin tilflugtsby

Gud havde sagt til Noa, at menneskers blod skulle hævnnes ved morderens død, fordi mennesket er skabt i Guds billede (9:5-6). Her gælder samme princip; landets blodskyld kan kun sones ved morderens blod (31-33). Så opstår problemet, hvor en mand dræber en anden ved et ulykkestilfælde; drabsmanden er på en måde uskyldig, og dog er der udgydt blod, som kræver hævn. Da kunne han flygte til en af 6 tilflugtsbyer, hvor han var under ypperstepræstens beskyttelse fra blodhævneren. Han kunne ikke købe sig fri, men måtte blive der. Vi har også et tilflugtssted, Jesus vor Ypperstepræst, hvor vi har søgt redning. Syndens løn, døden, kan ikke kræves af os, så længe vi bliver der.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 6:18-20.

Fjerde Mosebog 36

(De) gjorde, som Herren havde befalet Moses

Her er et eksempel på, hvordan lovene blev udbygget, når et konkret problem opstod. Selofkads døtre havde fået arveret efter deres far, fordi der ingen søn var; hvis de giftede sig ind i en anden stamme, ville arven følge med. Herren godkender gileaditernes iver efter at bevare arven inden for Manasse stamme, som de hørte til, og bekræfter, at en arvelod ikke må flyttes fra stamme til stamme. Arveberettigede kvinder må derfor gifte sig inden for deres egen stamme. Selofkads døtre er et eksempel til efterfølgelse, idet de gjorde, som Herren sagde, og de gik ind under denne begrænsning. Det kom de sikkert ikke til at fortryde.

HUSKEVERS: Romerbrevet 16:19.